642
522.

உ

முருகன் றுணை.

ஸ்ரீமத் ஞான இராஜதானியான இனம்
பொம்மையபாளையம் திருக்கைலாய பரம்பரைப்
பெரியமடம் சிவகஞ்சி மயூராசல நிவாஸ யதீஸ்வர
கர்த்தரான மயிலம் தேவஸ்த்தானம் ஆதின
பரம்பரை தர்மகர்த்தத்வம்
இணைதார
ஸ்ரீமத் சிவஞான பாலைய தேசிகாதீனத்து சீடராகிய
நல்லாற்றூர் அல்லது, துறைமங்கலம்
தவப்பிரகாசச் செல்வராம

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞான பாலையதேசிகர்

திருப்பள்ளி யெழுச்சியும்,

கலம்பகமும்.

இது
ஷை ஆதீன 18-வது குருமூர்த்தியாக விளங்கியருளும்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞான பாலைய சுவாமிகள்
வெளியிட்டருளியது.

பவ வாண்டு, வைகாசித்திங்கள்

ஜெகநாதம் பிரஸ், புதுவை. [28—5—34]

உ

குருநாதர் துணை.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞான பாலயதேசிகர்

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நிறைந்தவொரு சச்சிதா னந்தபர சிவசத்தி
னிகழுமுயி ரிப்பியிடை வெள்ளிபோற் றோன்றி
யறிந்துமய லெய்துறிடிலொன நன்றிவே றிலையென
றறைவர்சிலர் பதியினைப்போ லாருயிர் நித்தியமே
யிறந்துமல சத்திவிடிற் சிவசமா னதையா
யிருக்குமென வறைவர்சில ரெதுவழக்கென் றடியேஞ்
செறிந்தனநின் றிணைவினவ வெங்கள்சிவ ஞான
தேசிகனே யருணமலையே பள்ளியெழுந் தருளே. (1)

சகலரெனும் பசுக்களெழு லாதார மென்னுந்
தக்கதொழு விடைமலமாந் தாமபினு லார்த்துப
புகலுமொரு நூகாவுமிலா துரைநிறுத்திப் பின்னர்
பொருந்துகலை யாங்காரத்தாற் கட்டவிழ்த்து விட்டே
யகலுநன வெனுமபுரத்தி லோட்டியே விடய
மாகியபுன் மேய்த்தமெமக்கிங் கமுதமருள் பவனே
திகழுமலை மகணகரின் மருவுசிவ ஞான
தேசிகனே யருணமலையே பள்ளியெழுந் தருளே (2)

காற்றுமறைப் டாயபடப பாயலிடை மடங்கல்
கனலருகி னரிசனமெபாற் றாகமிசை போர்த்துக்
கோற்றொடிமென் முலைமடந்தை தனைமார்போ டணைத்துக்
குளிர்க்குடையா னுதத்தியிடைக் கண்டுயில்வோ னெழுந்து
போற்றிநின தெதிர்குறிபடச சங்கொடுமவர் தூறுன
புண்டரிகன் கரக்கீர் கொண்டுதவ நின்றான்
சீற்றமறுந் தவக்களிறே யெங்கள்சிவ ஞான
தேசிகனே யருணமலையே பள்ளியெழுந் தருளே (3)

மறைமலையடிகள் நூல்நி
MARAIMALAI

தூதாக்கிடு நம்பிவரு கிலஞ்சிலையா லெறிந்த
          தொண்டனிலை விசயனும்வில் லோடும்வந்தா னில்லை
யேதமுறு மியற்பகையா கிளைஞர்கள்வந் தடைந்தா
          ரில்லைநினை மஞ்சமமென வொருபிரம்பா லடித்தோன்
போதினைனின திருவடியிற் போதக வேய்ப்பாவிப்
          போற்றவுறு மடியவரே பொருந்தினரெம் மருங்குஞ்
சிதபதி ஆநந்தமுடி மருவுசிவ ஞான
          தேசிகனே யருண்மலையே பள்ளியெழுந் தருளே. (4)

திருப்பள்ளியெழுச்சி முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

முருகன் றுணை.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவஞான பாலையதேசிகர்

கலம்பகம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

சித்திதரும் கச்சிச் சிவஞான தேசிகன்மேற்
பத்திதரும் பல்வகைய பாட்டுதவு—மத்தி
யலங்கலா வானை யடுத்தபிடி யீன்ற
விலங்கலா வானை விரைந்து

மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா.

நீர்தாங்கு சடாமவுலி நெடுங்கயிலைக் கிரியாகப்
பார்தாங்கு வரையெல்லாம் பனிக்கலைவெண் மதியாகக்
காய்கதிர்மா னேறிரவி கடலமுதந் தானாகப்
பாய்திரைவார் கடலயாவும் பண்ணவர்கோன் பகடாக
ஞாலத்த களிறனைத்து நகைமணிப்பாம் பிறையாக
வாலத்த பணிமுழுது மாக்குபெரும் புகழுடையோய்!

இது ஆறடித்தரவு.

தன்னிலைபு மெதிர்காட்டாத் தமமாகு மாணவநோய்
பின்னையல் தெஞ்ஞானறு நீங்குவது தானன்றே

---

1 துத்தி - எனபு.

1, வரையெல்லாம் கயிலையாக இரவி மதியாக கடல்கள் பாற் கடலாக யானைகளெல்லாம் ஐராவதமாக பாம்புகளெல்லாம் ஆதிசேடனாக ஆக்கு பெரும் புகழுடையோய் என்று முடிக்க.

துன்னிருள்வாய் முழங்குதிரைச் சுருட்டுகடன் முகட்டெழுந்த
மன்னுகதி ராலன்றி மற்றொன்றான் மாயுமோ
தத்துவமாந் திரையெழுந்த தனிமாயைப் பெருங்கடலுள்
மெய்த்ததாட் புணையன்றி வேறொன்றாற் கடப்பரிதே
மைத்திரைவார் கடலியன்ற மாக்கலங்கொண் டன்றுபோ
யித்தரைவாழ் மனிதர்கடந் தேறுவதற் கொன்றுண்டோ
பழியிலா வறங்கள்பல பயின்றாலு முனதிருவாய்
மொழியினா லன்றிவான முத்திநிலை கிடையாதே
விழியினா லல்லதுலகின் மேவுமுருப் பிறிதுபொறி
வழியினா லெதிர்காணு மனிதர்தா முளர்கொலோ

இவை மூன்றும் நான்கடித் தாழிசை.

கொடுமிடி கெடவடு கொடைபடி நடையினை
சடையொடு நதிபணி தவழ்மதி யொருவினை
மறையறை முறையற மறமற வருளினை
பொறிநெறி மறுகுறு புலனிலை யலகிலை
யரிகரி பகையிரு மணிமணி மயிலையை
வரியரி மதர்விழி மலைமக ணகரினை

இவை மூன்றும் ஈரடியராகம்.

முன்னாளி லொருவனான முளையயின்ற வாரமுத
மெந்நாளு முண்கின்ற யாரேனு மளவறிவார்
நவத்தமிழ்வே தம்புகலு நன்மொழியி னுண்மைபெறத்
தவத்தொடு தானஞ்செயுமோர் தன்மையுனக் கலதுண்டோ
மெய்யிலே பொய்தோன்றி மெய்யாக மயக்குறும்ப
பொய்யிலே பொய்தோன்றப் புகலுமுனைப் புகல்வார்யார்
இருப்பம்பு பட்டுருவ வெய்தாலு மதளராமற்
கருப்பம்பு படாவண்ணம் காப்பவர்க்குத் துணைநீயே
கருமேனி யொழிந்தடியேங் கதிகாண நீயருளாற்
றிருமேனி கொண்டிருந்து செய்நன்றி மறப்பேமோ
தவப்பிணிக்கு மூலமலந் தான்மூல மாய்க்கிளைக்கும்
பவப்பிணிக்கு மருந்துனது பார்வையே தானன்றே

இவை யாறும் ஈரடித்தாழிசை.

வாதமாற்றுநீ, போதமாற்றுநீ
வாய்மை யாக்குநீ, தீமை போக்குநீ

இவை நான்கும் முச்சீரோரடியம்போதரங்கம்.

வசைகெ டுத்தனை யிசைகொ டுத்தனை
செயலொ ழித்தனை, மயலொ ழித்தனை
யறம்வி ரித்தனை, மறமி ரித்தனை
விழைவ றுத்தனை, பிழைபொ றுத்தனை

இவை யெட்டும் இருசீரோரடி யம்போதரங்கம்.

எனவாங்கு—இது தனிச்சொல்.

நாவலர் புகழ்சிவ ஞான தேசிக
வெவ்வ மகற்ற சைவ நாயக
நின்னடிக் கமல நெஞ்சுற விருத்தி
நறுமலர் தூவி நாடொறும் பரவுதூஉஞ்
செல்வச் செருக்கிற செவிடுபட் டிருக்குங்
காதிற் றீம்பால் கமாகவிழ்த் தாங்கு
பாப்பல பன்முறை பாடி நின்னைப்
பாடா மாந்தர் பக்கற்
கூடா வடியரிற் கூட்டுக வெனவே

இது ஒன்பதடி நேரிசை யாசிரியச் சுரிதகம் (1)

நேரிசை வெண்பா.

வேவ மலரும் விழிகாந்த நின்னைமதனை
றேவ சிவஞான தேசிகா—மேவிலனென்
னுள்ள மறிந்த வொருநின் றிருமேனிக்
கள்ள மறிந்தனனென் கண்டு. (2)

கட்டளைக் கலித்துறை.

கண்டே னறிவெனு மொண்சுட ரேற்றிக் கருத்தகனமெய்த்
தண்டேயு மன்புநெய் பெய்துபொய் வாதந் தடுத்தொளிரக

கொண்டே மலவிரு ளெல்லாந் தூரநெதங் குடிமுழுதாந்
தொண்டே யெனுமெய்ச் சிவஞான தேவன் றுணையடியே (3)

பதினான்குசீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

அடிமலர் சிவப்ப நடந்தன முனிந்த
வணங்கினைக் கூட்டுதல் வேண்டா
வடியனேன றமிழ்க்குக் கலந்துட னிருந்த
வரிவையைப் பிரிவுசெய் திடுக
மிடிமலி வகல செங்கல் பொன்னாக்கி
வியப்புற வுதவுதல் வேண்டா
வெந்தெரி பசும்பொன செங்க லாகக்குகநீ
• வேறுனை வேண்டுவ திலையே
பொடிமறை தழல்போ லிருந்தல கினர்கட்
புலப்படா னுயாசிவ ஞானி
புவியிலென் றிருப்ப வனையன்யா னென்று
பொங்கொளி யிரவிபோற் றோன்றிக்
கடிநக ரெவற்றுஞ் சிறந்தபொற் புரிசைக்
காஞ்சியிற் போநதகற பகமே
கதிர்மணி வான்றி யருவிவந திழியுந
கயிலைநேர் மயிலைகா வலனே (4)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

வலந்திரி கதிர்கா னுலகின ரெல்லாம்
வந்துகேட்பன விலை யெனுக
நலந்தரு மொருநீ தமியனேன கேட்ப
நானலை திலையெனத் திருவாய்
மலர்ந்தனை செய்த தென்கொலோ வடியேன்
மயிலைமால வரைமணி விளக்கே
புலந்தெறு வீரர் பெருமவென் றிறைஞ்சிப்
புகழ்சிவ ஞானதே சிகனே (5)

கலி விருத்தம்.

சிகரிய னெழுதின மணியின் றோர்ப்பரிக்
கிகலிர வுளதுகொ லிருவினைத தொடா

நிகரறு நிலையடை நிலையி னோர்க்கிலை
நகரியி னமர்சிவ ஞான தேவனே (6)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தேவரு முனிவர் தாமுஞ் சித்தரு மற்றை யோரு
மேவரு நிலைய ராக வினையினேற் கருள்பு ரிந்தான
மூவரு மிறைஞ்சு ஞான முதல்வனெண் மயிலை யேவி
யாவரும் விழையும் வான மிலான்புலம் பொழியு மாறே (7)

மேற்படி வேறு

மாறு செயுமைம் புலக்கணமே குணமே மயக்கு மாயையே
வேறு செயுமா ணவமலமே வினையே நுந்தம் விறல காட்டித்
தேறு செயுநஞ் சிவஞான தேவனெதிர்நான செல்வதன் முன்
கூறு செயுநீர் செய்பவெலா மென்பாற் செய்து கொள்ளீரே (8)

மேற்படி வேறு

கொள்ளும வன்பவப் பிணியின ராகிய குவலயத் தவரெல்லா
மெள்ளும் வெந்துயர்ப் பவப்பிணி மருத்துவ னெனப்படு சிவஞான
வள்ளல வந்துவண் மயிலைமேல் வாழ்தலை மணிவிளக் கெனக்கண்டு
முள்ள னைந்துசென் றுரைக்கில ரென்கொலோ வுண்டுடுத் துழல்வாரே

மறம், பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வாரா யரசன் றூதனென வந்த வொருவ யாமகந்தை
மலையை யுடைக்குஞ் சிவஞான வள்ளன் மயிலைக் குரவாகா
ணோரா ரெங்கள் குலமகளை யின்று கேட்ப நினை விடுத்த
விறைவன திருக்கா ளத்தியிடை யெங்கண் மிச்சின மிசைந்தவனும்
சீரா ரெயிறு தாளமெனச் சிதற வடிபட் டுழலகின்றோன்
சிறிய குலத்திற் பிறந்தவனே செந்தாண் மலராற் றேய்ப்புண்டு
பாரா ரறிய வுடலகுன்றிப் பகற்போ தெல்லாம புறப்பட்டாண
பழைய குடியிற் பிறந்தவனே பகரா யுள்ளம வெருவேலே (10)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வேலுடையா னெடுமயிலை மலைமேவு சிவஞானி வினைக ளர்க்குஞ்
சீலுடையான் புகழோடு வெள்ளிமலை நிறைநிற்பக் கனமபோ தாமற்

பாலுடையான் மிஞ்சவைக்கப் பட்டதன் மேல்வைத்தோன் பால் [வெண்ணீற்றுத்
தோலுடையா னவன்மீது வைத்ததன்றோ விளமதியஞ் சொல்லுங் [காலே (11)

கலிநிலைத்துறை.

காலம் போயிற் றஞ்சன மன்ன கடாமீதி
லாலம் போல்வெங் காலனுமங்தோ வணுகுற்றான்
சீலங் கேண்மி னுய்யென வேகஞ் சிவஞானி
கோலங் காணுங் கொள்கை கருத்திற் குறியீரே (12)

கலிவிருத்தம்.

குறியுமிலை வடிவுமிலை குணமுமிலை யுரையாடவோர்
பொறியுமிலை மனமுமிலை புலனுமிலை யரிதாகநீ
செறியும்வகை யருள்செய்பொருள சிவசமய குலதீபமாய்
மறியுமணி மலர்முரலு மயிலைவரு சிவஞானியே (13)

நேரிசை வெண்பா.

ஞானிபெய ரேதேனு நன்மைதரு மென்னவுஞ்செம்
மேனிப்கல் வேதம் விதித்தபெய—ரான
சிவஞானி நாமஞ் சிவஞானி யென்று
னவஞானி யெனப வவன். (14)

கட்டளைக் கலித்துறை.

அவ்னோ விவனென் றெனையாளு மண்ணா வடியவர்தம்
பவநோ யகற்றுஞ் சிவஞான தேசிகனா பாரில்வருஞ்
சிவ்னோ விவனென றுலகமெ லாநதொழுந தெய்வமனறி
யெவ்னோ தமிய னிதயா லயததி லிருபபவனே (15)

கலி விருத்தம்.

இருந்து மேனியோ டிம்மை மறுமையிற்
பொருந்து போகம் புரிசிவ ஞானிநீ
விரும்பு வார்கட் கெனக்கருண் மெய்விளைந்த
திருந்து மாசை யிலாமையி லாசையே (16)

மடக்கு அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆசை தனதாண் மூட்டினா னடிநதிட் டமுத மூட்டினான்
பாச விருளை யகற்றினான பதிசே ரறிவை யகற்றினான
றேசு மலியு மாகத்தன் சிவஞா னிப்பேர் மாகத்த
னேச மருவி மறியாறே நிரயத் துயர மறியாரே (17

கட்டளைக் கலித்துறை.

மறிமறைத் தாலு மழுமறைத் தாலு மணிமிடற்றினை
குறிமறைத்த தாலு மதிமறைத்த தாலுமென கொன்றைமலர்
வெறிமறைத் தாலு மறிவே னுனைமதன மேற்பகைமை
நெறிமறைத் தாயிலை யேசிவ ஞான நெடுந்தகையே (18)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நெடுமடைக்கட் குடவளையொன் றடைப்பவிளை வாரனுழைந்து
நீர் செலுத்துந்
தடமுடைத்தண் பணைமருதக் கச்சிநகர்ச் சிவஞானத்
தம்பி ரானே
படமுடிப்பார் மிசைநினது புகழ்பாடிப் பன்மலர்தூய்ப்
பணிகின் றேற்குக்
குடமுடைத்தா லெனப்பாசங் கெடுப்பதல்லா லெனக்கு நீ
கொடுப்ப தெனனே (19)

நேரிசை வெண்பா.

என்ன தவவுதவி யீதென றுணர்கிலேன
மனனுசிவ ஞானமுனி வந்தா ருன—றன்னைநினை
மாசங் கெடுக்கு மலர்த்தட ஞசூழ் கச்சியிலெம
பாசங் கெடுக்கும் படி (20)

கட்டளைக் கலித்துறை

படிக்குப் பெருஞ்செல்வ மானசிவ ஞானிமெய்ப் பத்தாமணி
முடிக்குப் பெருஞ்செல்வ மாமபதத் தாளுடு முனனியெங்கண
மிடிக்குப் பெருஞ்செல்வ மெனறிலரோ தமை வேண்டுமொடேங
குடிக்குப் பெருஞ்செல்வமென றெனறோ துறுவ கோளாகளே (21)

கலிவிருத்தம்.

கோள்வலி செய்வதென் கொடிய வாகிய
நாள்வலி செய்வதே னம்மைக் கூற்றெனு
மாள்வலி செய்வதெ னமுது பாணிதன்
றாள்வலி யவைகொளுந் தண்டு தொண்டரே (22)

அம்மானை, மடக்கு, கலித்தாழிசை.

தொண்டர்நெஞ்ச வஞ்சந் தொலைக்குஞ் சிவஞானி
யண்டரஞ்சும் வெள்ளிமலை யண்ணல்கா ணம்மானை
யண்டரஞ்சும் வெள்ளிமலை யண்ணலே யாமாகிற்
கண்டநஞ்சுங் கண்டிலநங் கண்ணினு லம்மானை
காணுமயிலை வரைக் கண்டக்கா லம்மானை (23)

கலி விருத்தம்.

அம்மா சிவஞானி யடிக் கமல
மம்மா யைகடந் துமுயங் குமது
சும்மா தலைமீது சுமத தினுற்
கைம்மா றுளதோ கடையே னிடையே (24)

நேரிசை வெண்பா.

இடையினமே போல விரண்டாமு மல்லா
நடையினமே நாமயிலை ஞானி—புடையினமே
சார்வாகா தோடித் தடுமாறு கின்றமையாற்
றீர்வாகா மாயைச் செயல். (25)

காலம் - எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

செயலெலா மறமாகச் செய்யுங் காலந்
திகழ்வெலாம் பொய்யாகத் திகழுங் கால
மயலெலா முறவாகி யமையுங் கால
மறிவெலாந் தனையறிய வணையுங் கால
மயலெலா மொழிந்துபர வசமாங் கால
மனமெலாம் பேரன்பு மயமாங் கால
மியலெலாம் பிறப்பொழிய வெடுக்குங் கால
மெங்கள்சிவ ஞானியரு ளிசையுங் காலம்

கட்டளைக் கலித்துறை.

காலுண்டுவாழு முனிவரு முள்ளங் கலங்கு நஞ்ச
மேலுண்டு நஞ்சைய ஞம்பழி மாறவெல் வீரவனை
மாலுண் டுமிழு முலகமெ லாஞ்சொன் மயிலைவெற்பிற்
பாலுண்டு பாலைய னென்றிருந் தாய்கொலெம் பாலையனே (27)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஐய மயிலைச் சிவஞானி யந்தோ நம்மாற் செயப்பட்ட
வுய்ய வரிய பாதகங்கட் கொழிக்கு முபாய மிலையென்று
நையு மனிதர் நினதுதிரு நாமத்தெழுவா யெழுத்தி ரண்டும்
மையவொருகா லியம்பியுய்யப் பற்றூர் துயரி னுற்றாரே (28)

கலிவிருத்தம்.

உற்பவ நிற்ப தொடுக்க மளிக்குஞ்
சிற்பரன் மெய்ச்சிவ ஞானி திருக்கை
நற்பிர சாதம லர்ப்பத நம்பாற்
சொற்பெறு மூவர் தொழிற் புணராவே (29)

கட்டளைக் கலித்துறை.

வேதந் தெளிந்தநின செவ்வாய் மொழிநின் விரைமலர்ப்பூம்
பாதம் படுதுக ளெங்குல தேவதை பார்வையெங்கள்
சாதங் களையு மருந்துநின் னுமந் தனிக்குடிலை
நாதன் கயிலை சிவஞானி நீயமர் நல்லிடமே (30)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நல்ல புலவர் பழிச்சுசிவ ஞானி யெனுமோர் நாமமுற
மல்லன் மயிலை மலையனையே ஞெருவ னுக மதிக்கிலேன்
மெல்ல வொருபூ வீசுதன்முன் வேளை யெரித்த தான்வெகுளி
யில்ல னெனினும் பொறையுளன்போற் றேன்று னெனினும் யான்று
[னே (31)

29 - மூவர் - மும்மூர்த்திகள்.

நேரிசை வெண்பா.

யானென தென்னு மிவைகழன்று வந்துசிவ
ஞான குருவை நணுகிலா—மானுடர்தம்
பொல்லாப் பிறவிநோய் போமோ வரினுமிலக்
தெல்லர்க் கடவுளரு மின்று. (32)

வண்டு விடுதூது. இன்னிசைக் கோச்சகக் கலிப்பா.

இன்றுபிறை யொன்று மியற்று வெணேமுணைந்து
நின்று சிறிதுமரு ணைஞ்சுறு வின்மதனைக்
கொன்றுவிடு வில்லைக் கொலைப்பாவ மென்றளிகாள்
சென்று புகலீர்நம் சிவஞான தேசிகர்க்கே. (33)

கலிவிருத்தம்.

கேடுதீர் மயிலைக் கிரி ஞானியைத்
தேடு வார்சிலர் செய்யுங் கருமியை
நாடு வார்பலர் நன்மணியோ கடைக்
கோடு வீழ்மணி யோபலர் கொள்வதே. (34)

சித்து - அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்

கொள்ளிபோன் மணித்தலைநா கங்கிடக்கு மயிலைமலைக்
குகையில் வாழுந்
தெள்ளுவா னமுதனைய சிவஞானி பதம்பரவுஞ்
சித்தர் நாங்கா
ணள்ளியோர் பிடிசோறு தரிற்பத்தா நாமுனக்கிங்
கைய மின்றி
வெள்ளிதான் வருவதன்முன் பொன்னுக்கு வோமிதுநம்
வித்தை தானே (35)

நேரிசை வெண்பா.

வித்தை சிவஞானி வித்தையே காண்பவெலா
மித்தையென நின்று விளம்பியே—சத்தியமாய்
நாட்டினு னீதானு நானே யெனப்புகன்று
காட்டினன் றன்னையே காண் (36)

ஊசல் - எண்சீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

காண்டகைய விமிழிசைவெள் ளருவி தூங்குங்
கவின்மயிலைச் சிவஞான தேவன் கூறு
மாண்டகுநன் மொழிகேளா வாவி பாவ
வல்வினையு நல்வினையு நின்று தள்ள
மீண்டுதுயர் நிரயமொடு துறக்க மேவி
மெலிவதிவ்வா றெனத்திரிந்து காட்டல் போலத்
தூண்டுசுடர் விளக்கனையீ ரிருமருங்குந்
தோழியர்க ணின்றுட்ட வாடீ ரூசல் (37)

தாழிசை.

ஊசலாடுறு நெஞ்செழும்பிட ரூற்றவெற்றிகொள் காலனை
யுணர்ந்திலேன்பய மற்றுவேண்டிய தூண்டுடுத்துழன் றுண்மலர்
வாசமார்குழல் மாதரார்செயு மாலின் மூழ்கின னத்துயர்
மாறுமாறுநி னைந்திலேனெறி வாய்தலிற்படு மனையின்வாய்
தூசுலாமணை மீதுவாள்விழி துஞ்சவீழ்பவர் போலவே
தொண்டர்தந்துயர் கண்டிராதுது டைக்குறுஞ்சிவ ஞானிநீ
யாசுதீருண் மிகுதிகாணிய வஞ்சலென்றருள் செய்தியோ
வருண்மறைத்துவி டுத்தியோசொ லறிந்திலேன்றிரு வுள்ளமே (38)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

உள்ளதன் பொருள ளிக்கு முயர்சிவ ஞான தேவன்
றெள்ளுநம்வண் புகழுங் காமற் றெறுபிர தாப முந்தாம்
வெள்ளைநன் மதியுஞ் செங்கேழ் வெய்யவன் றானு மாகி
யெள்ளவந் தெதிர்வ துண்டோ வெனவெழுந் துலாவு மன்றே (39)

மேற்படி வேறு.

அன்றெடுத்து மலைகுழைத்துப் புரமெரித்த புகழல்லா
லளற்றுழ் வேனை
நின்றெடுத்து மனங்குழைத்து வினையிரித்த நின்புகழை
நிகழ்த்தல் செய்யார்

குன்றெடுத்த புகழிருப்பச் சிறுகிலையோன் றெடுத்தபுகழ்
கூறல் போலன் மான்
கன்றெடுத்த காமறைத்துச் சிவஞானிப் பெயர்படைத்த
கருணைக் குன்றே. (40)

தவம். கட்டளைக் கலித்துறை.

குன்று மன்றவுள் விபூதியென் றேசொலுங் கூற்றினுக்குப்
பொன்றுத செல்வ மெனப்பொருள் கூறும்வன் பூசுரருந்
தன்று மரைமலர்க் கைந்நீறு சாற்றத் தவம்புரிவ
ரென்று மெவர்சிவ ஞானிதன் மேன்மை யிசைப்பவரே. (41)

புய வகுப்பு.

இசைபோகி மாழ்கமத னம்பைக் கடிந்தன
விளநாக வீருரியொ டென்னைத் துரந்தன
வசைபோகு மாரநிகர் கண்டிக் கிசைந்தன
மகமேரு வாதிவரை யஞ்சக் கிளர்ந்தன
நசைபோகு மாதவர்க டின்னைத் துரந்தன
நயநீறு தேய்வையென விஞ்சத் திமிர்ந்தன
திசைபோகு தூயதமிழ் தங்கப் புனைந்தன
சிவஞான தேசிகர்தம் வென்றிப் புயங்களே. (42)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

புயன்மறையா மயிலைமலைச் சிவஞானி நீயேயெம்
பொருளிற் கொண்ட
செயன்மறையா விளவேறு காந்தவன்யா னலெனவினிற்
றெளியச் சொல்வே
மயன்மறையா நின்னடிகண் டனமார வாரங்க
ளாகா தன்ற
னியன்மறையா துரைசெய்தி செய்திலையே லலர்தூற்ற
விளைக்கி லேமே. (43)

மேற்படி வேறு.

இளைக்கு மிடியத் துறுபொருளா மிறைவர்க் கரசாங் கூற்றுவனை
விளிக்கும் பிணிக்கு மருந்தாகும் விடத்திற் கருஞ்சீர்க் கலுழனாம்
வளைக்கும் பகைக்குப் படையாகு மடலர்க் கரிய மகவாகுந்
திளைக்குங் கருணைச் சிவஞான தேவன் திருக்கைத் திருநீறே (44)

நேரிசை வெண்பா.

நீறுவாய் கோலுநினை நெஞ்சமே நெஞ்சடலைற்
கூறுநா வேமாற்றங் கூறுநா—பாறுவீழ்
வேல்பிடிக்குஞ் செவ்வேள் வியன்மயிலை ஞானிமலர்க்
கால்பிடிக்குங் கைகளே கை

நேரிசை யாசிரியப்பா.

கைகமழ் நறிய கறியொடு பருஉ
மென்மை வெள்ளடிசி லின்மை மாந்தி
விலைவரம் பறியா மென்றுகி லின்மை
நாடொறு முடுத்து நகைமணிப் பசும்பொற்
பூண்டன தின்மை காண்டகப் புனைந்து
திண்குற டுரிஞ்சுஞ் செழுஞ்சாந் தின்மை
பூசிப் பொன்மலி புரிசை மாடத்
தின்மையின் மலர்ப்பூம் பள்ளி யின்மையிற்
கருங்கட் செவ்வாய் வெண்ணகைப் பசுங்கொடி
யிளமுலை மாத ரின்மையொடு தழீஇ
வாழா நின்றநின் வண்புகழ்பாடு
நல்லிசைப் புலவர் நற்பொரு ளின்மை
கண்டது பொறாது கவலைகூர்ந் தழிக்கு
நின்னை யென்னோ நிலமிசை மாந்தர்
வழுக்கா றிலனென வழுக்கா தறைகுவர்
தவப்பல விடர்செய் பவப்பிணி மருத்துவ
கலங்குறு தன்மைப் புலங்கெறு வீர
வடியார் கொள்ள மிடியாச் செல்வ
நானிலம் புகழ்சிவ ஞான தேவ

வடியே மருளார் தறிதாக் கூறுதி
யென்றவன் றனையே யாம்வினு யறிகுந்து
நங்கண் களிப்ப நண்ணு மாயி
னணியென் விறங்குவெள் ளருவி
கணிமலி மயிலை மலைகிழ வோனே. (46)

கட்டளைக் கலித்துறை.

கிழவி யெனுமிக் கிரிராச கன்னிகை கெண்டையங்க
ணழவி மலனைத் தழுமூ ரமர்ந்த வமுதமுனி
தொழவி கலமி லுயர்ஞானங் கூறுஞ் சுடரிலைவேற்
குழவி தனினு முனையே விரும்புங் குடமுனியே (47)

அறுசீரக் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

குடக்கெனப் படாக் குணக்குங் குணக்கெனப் படாக் குடக்கும்
வடக்கெனப் படாத தெற்குந் தெற்கெனப் படாவ டக்கு
நடக்குமெய்ப் புகழ்மா கச்சி நகர்ச்சிவ ஞான தேவே
படைக்குமப் பெரியோன் றன்னைப் பாவுவார் பாவுவாரே (48)

பன்னிருசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

பரமயோகி யென்றுடம்பிற் பாதி யொருத்தி
கொளக் கொடுத்துப்
பகர்வுற்றற நன் மகனையடும் பாதகத்திற்
குடன் படுத்தித்
தருமிதானென் றெருதேறிச் சாந்த னென்று
புரமெ ரித்துத்
தம்பிரானென் றொருவர்க்குச் சந்து மகளிர்
பா னடந்து
பெருமையாள னென்றுபோய்ப் பேய்க்கூத் தாடிச்
சின்மய னும்

இப்பிரபந்தம் ஆசிரிய ரயிக்கமுற்ற பின்னர் அருளிச் செய்த
தாகலின், நங்கண் களிப்ப நண்ணுமாயின் யாம்வினுயறிகுதும் என்று
கூற்றுமைமயால் விதந்துரைக்கப்பட்டது.

பெயர்பெற் றவையி னம்பியாற் பித்தனாகிப்
புனித னனாச்
சிரமுமாலை யென்புமரீஇத் திரிந்த முரண்கொள்
செய லெல்லாந்
தீர்வான் வந்த சிவஞான தேவற்கிலை
யொப்பா வாரே (49)

பதினான்குசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

வாரியங் கரையீர் வாளிலைக் கைதை
மலரெனத் தோன்றுவர் சிலர்கா
மதுரவீர்ங் கரும்பின் மலரெனச் சிலர்தாம்
வருவர்நீ கற்பக மலர்போற்
காரியங் களத்த னடஞ்செய் தாமரையின்
கழலொலி யாவுமூர் போகி
கண்களாற் கண்டு கேட்குமூர்ப் பச்சைக்
கந்தமா முனிகரத் துதித்தாய்
வேரியங் கமலத் தாளிழை மருங்குன்
மெல்லியற் பெண்ணொரு கம்ப
மேவுற விருமா தங்கமுங் கட்டி
விடாதமர் நகர்க ளையகமும்
பாரினன் முகமா மிக்கரை முனிந்த
பான்றிரு வக்கரை நகரும்
பயில்விட மெனக்கொண் மயிலைவா ழமுதே
பானமார் ஞானமா தவனே (50)

கட்டளைக்கலித்துறை.

தடங்கட னீர்முகந் தாங்குப் பொழியினுந் தண்விசும்பு
நெடுங்கட னீர்மை பெறல்போல வேதங்க ணீறுதொட்டு
நடுங்கிடு மாறில் சிவஞான தேசிக னல்கினுமோர்
படங்கிடை ஞால முடையார் பெறுகுவர் பாக்கியமே (51)

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

பாக்கியமும் பாலுமுமை புகட்டியமெய்ஞ் ஞானப்
பாலனீ யளவிறந்த சிவபெருமா னடியார்க்

காக்கியிடல் கருதியே யுருத்திரபல் கணத்தார்க்
கட்டிட்டல் காணாதே போதியோ வெனத்தன்
றாக்கினிடை யுரைசெய்தா னென்றேயென் றனக்குத்
தோன்றுகின்ற துலகில்லே யொருவரிலா மையினாற்
சீர்க்கவிஞர் புகழ்மயிலை யால்வரையின் விளக்கே
சிவஞான தேவனெனச் சிறந்தவருட் கடலே (52)

நேரிசை வெண்பா.

கடலுலக மேத்துங் கருணைமலை மாயை
நடலை தபுமயிலை ஞானி—விடலரிய
நல்வினத்தை நண்ணு நணுகுமுட லாமுதலார்
மெல்வினத்து ளாதிநிலை மெய் (53)

களி - எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

மெய்த்தவறு சமயக்கட் டிறைவ னாகி
விளங்குசிவ ஞானகுரு வாம மென்னுஞ்
சத்திசம யத்தினுக்குக் கள்ளு மூனுந்
தகுமெனமான் மதுகைவிடா னாகி நின்றான்
புத்தலரி யயன்கரகங் கொண்டு வந்தான்
புராரியுமை யைங்கரன்பே ரெலிகைக் கொண்டார்
நெய்த்தவடி வேன்முருகன் சேவல்கொண்டா
னிவ்வினமோர் பயன்முழுதும் விழுங்கினானே (54)

தழை - கலிநிலைத்துறை.

விழுங்குவள் போலது கொண்டற லோதியின் மேல்வைத்தா
ளழுங்குற வாள்விழி யொத்தின டேமொழி யன்பாநின்
செழுந்தழை பட்டது நஞ்சிவ ஞானி திருத்தாள்கள்
பழம்படு நெஞ்சுடை யார்கரம் வந்து படும்பாடே (55)

---

53 - ஆமுதலார் மெல்லினத்துளாதி நிலை மெய்யென்றது ஙா-முதல் னௌ முடிய உள்ள எழுத்துக்களை.

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பாடுவா ரிசை யறியு மியாவுமூர்
பணியு நல்லிய லம்பலத்து னின்
றாடுவா ரறி வார்கொ லோவறி
யார்கொ லோவெனப் பாடுவார் கொளத்
தோடு வார்செவி நல்கி ஞானியர்
சூலி நஞ்சிவ ஞானி நீபடை
வீடு வார்செவி யாக நல்கினை
விலகி நல்லியற் புலவர் கொள்ளவே (56)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கொள்ளு முண்டி பகுத்துண்டு பெருஞ்சீர் கொண்டா னின்குரவன்
கள்ளும் வண்டு மருமலர்ப்பூம் புலியூர்ப் பச்சைக் கந்தமுனி
தெள்ளு மிருஞ்சீர் நீபதுக்கிட் டுண்ணு துற்றுய் சிவஞானி
துள்ளு மருந்தா யினுங்கன்று சொல்லா ரோசொ னல்லாரே (57)

கட்டளைக் கலித்துறை.

நல்லா ரவன்சொல்வ தெல்லாம்பொய் யென்பவர் நன்மையிலாப்
பொல்லா ரவனைமெய் யாளனென் பார்மெய்ப் பொருளுணர்ந்த
வல்லார் மயிலைச் சிவஞானி யைச்சொல வாய்திறவார்
கல்லா ரவனியல் சொல்வமென் றேபல கற்றவரே. (58)

கலிவிருத்தம்

கற்றுவேத முற்றுமாயை கழலுமீச னேனபதி
சொற்றசைவர் கட்கெனச்சொல் சொல்லுமாவி யேபர்
முற்றும்வைதி கர்க்கெனச்சொன் மொழியுமாறு மாறுநா
முற்றமயிலை ஞானதேவ னொருசொ லுண்மைசொல்லவே (59)

தாழிசை

சொல்லருங் கயிலைத்தணைந்தனை துன்னுநீவிட குணமுமூர்
சுடல்செய்சாபமு மின்றியேசம னேக்கமெய்தினை தோலுடை
பல்லெலும்பணி கோலமேவினை பாதியாணெனன் மாறினை

பணிகள்யாவுமு ருதகன்றனே பாணிசென்னிசு மக்கிலே
வில்லிருந்தத ழும்பொழிந்தனே மீளநஞ்சமி ரிந்தனே
விரைந்துசோறிடு மனையை நல்கென வேண்டுமாறு மறந்தனே
கொல்லிரும்பா சினைவிடுத்தனே குறைவிலாமதி மேவினே
சோதறுஞ்சிவ ஞானியேயருள் கூருஞானவி நோதனே (60)

கட்டளைக் கலித்துறை

வினையே னெனினுங் கொடியே னெனினும் விதிவிலக்கு
நினையே னெனினு மியானே யறங்களி னின்றுடையே
னனையே யனைய சிவஞானதேவ னருண் மிகுதி
யெனையே யடைதலி னுலைய மேது மிதற்கிலையே (61)

நேரிசை வெண்பா.

இல்லாமை யில்லாமை யெய்தலா நூன்முழுதுங்
கல்லாமை கல்லாமை கற்கலாம்—வல்லான்
சிவஞான தேவன் றிருவடியைப் போற்றத்
தவஞான முண்டாயிற் றன். (62)

வஞ்சித்துறை

தானியேசிவ ஞானியே யெனன்
மேனி யோடபி மானியாகுமே (63)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மேவரு மெய்ச்சிவ ஞானி திருப்புகழ் மேன்மை யிசைத்திடுகாண்
மாவுர கர்க்கிறை தானெளிர் பைத்தலை மாண வசைக்குமதாற்
பூவசை வுற்றிடு மாலென மட்டவிழ் பூமிசை யுற்றிடு வான்
பாவின் வியப்புறு மேருமுதற்கிரி பார மியற்றினனே (64)

நேரிசை வெண்பா.

பாரார் விசும்புளார் பாதாளத் தார்பரவும்
சீரார் சிவஞான தேசிகா—தீரா
வறவா நினைக்கி னடியேன் பொருட்டுப்
பிறவா நினக்குப் பிறப்பு (65)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பிறந்தான் மேலு மிடிதீர்நோய் தீரென் றெமைப்பின்
றொடர்வ னென
வறிந்தாய் போலுஞ் செம்பவளத் திருவாய் மலர்ந்தென்
னகந் திருத்தி
யிறந்தார் ஞால மிசைப்பிறவா முதுகுன் றகலா
தென்னை வைத்தாய்
சிறந்தார் வாய்மைச் சிவஞானிப் பேரோய்
தீராச் சீரோயே. (66)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

சீர்வளர் குவவுத் திண்டோண் மாருதி
யுயிர்தரு மருந்தொன் றுறுதற் பொருட்டு
முழுமணி கொழிக்கு முகங்கவி பூருவிக்
குன்றமொன் றெடுத்த கொள்கை போலச்
சொற்றிறம் விரித்த சுடர்மணிச் செழுஞ்சுட்
டிரக வேந்த னொருதலை தரிப்பக்
காதல்கூர்ந்து கண்ணகன் ஞால
முச்சிக் கொண்ட கச்சிப் பதியு
மெறும்பி யுயிர்நீங்கி லெறும்பி யீருரி
போர்த்துப் போகும் புராதன மலையு
மான்பாற் கன்றி யளவில்பல் கறிக்கு
மினசுவை விளையு மென்சே யூருங்
காவிலைபோற் சிறந்த மயிலைமால் வரையு
மிடங்கொண் டுருந்த வெங்க ளையக
னான்றிருத் தொண்டர்க் கன்னை போல்வான்
புகழுநர்க் கடங்காப் புகழுடைப் பெருந்தகை
யுலகா யுதனுக் கிலகா யுதமா
யனுமத மோரனு வாகத் துரந்து
விசேட மதத்தின் விசேட நீக்கிக்
காலவா திக்கோர் காலனாகிக்
குருமத னெய்தெனக் கூறி மாற்றிப்
பஞ்ச ராத்திரிக் கஞ்சு பகலாய்ச்

சைவப் பயிர்க்குத் தண்முகி லானோ
னுந்தொழ வருள்சிவ ஞான தேவன்
சமய வாதிக டம்மதம் நிறுவத்
தகர்போல் வாதிற் றாக்குத னோக்கிச்
சிரித்துளங் களிக்குஞ் சிவாநு பூதியின்
மாண்டிட வெம்மை வைத்தனன்
வேண்டிய செய்கவல் வீணர் தாமே (67)

பிச்சியார் கலிநிலைத்துறை.

தாமே மனிதர் தமதா மயிலைத் தனிஞானி
பூமேன் மனிதக் கோல மடைந்து புறப்பட்டான்
மாமேன் மையரா கியமா தவர்தவம் வௌவற்குக்
கோமே தகமே நீதவ வேடங் கொண்டாயே (68)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கொண்டசிலை மாமுதலா யினதமைத்தாஞ் சிவமென்வே
குறிக்க மாட்டா
ரண்டர்முத லாயினோர் பாவிக்கப் படுமயிலை
யமர்ந்திட் டெம்மைத்
தொண்டு கொளுஞ் சிவஞானி தனைத்தானே சிவோகமெனத்
துணிந்து கொண்டு
பண்டைநாள் பவமுழுதுந் தொலைத்திடுவ னியாரதிகம்
பார்த்தி டரே (69)

பாண். நேரிசைவெண்பா

பார்த்திடுவ னீலகண்ட பாணனா ராகநினைத்
தீர்த்தன் சிவஞான தேசிகன்சீ—ரேத்திவரிற்
பாணா நினைச்சாதி பாராட்டு வேன்பிறர்சீர்
நாணா துரைத்துறலா னான் (70)

கட்டளைக் கலித்துறை.

நானே சசிவன் னனிற்பெரி யேனவன் ஞானிதனைத்
தானே யடைந்தில னன்றிருக் காஞ்சியிற் றண்மலர்ப்பூந்

தேனே யனைய சிவஞான தேவனைச் சேர்ந்திமைப்பி
லானே யுயிரே யெனுமிவை வேறுபட் டுய்ந்தனனே (71)

நேரிசை வெண்பா.

உன்னைச் சிறையிட் டுளாளெனுஞ் சிவஞானி
தன்னைப் பணிவினவித் தான்செய்வ—னென்னைப்
படைப்பேன் கிடைப்பேனென் றெண்ணுதே பாழி
யடைப்பேன் கமலா லயா (72)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஆலய மெனக்கொண் டெம்மனத் தமர்ந்த
வருட்சிவ ஞானதே சிகவெம்
பாலைய மலர்க்கண் ணிரண்டுடை யாய்க்குப்
பார்வையுமென் றுளனெனப் படுவோன்
மேலவ னென்னி லவற்குநா லிருகண்
விண்ணவ னுயர்ந்தவ னவர்க்குச்
சாலவு மதிக [illegible]
டைய மார் [illegible] (73)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வார ணாசி தம்பா மங்கல மாதை வீழிபுகார்
சீர ணாமலை யம்பர் வலஞ்சுழி சேது மாதவனூ
ரார ணாடவி நின்பத பங்கய மாகும் வேறறியே
னார ணாதி வணங்கு மருஞ்சிவ ஞான தேசிகனே (74)

தாழிசை

தேசுலாவுமதி நாகநீரமதி தேய்வகன்றுவளர் மோலிவொரு
வாசையோடமரும் வேணிநாதனரு ளாளனென்றைபுகழ் காழிவாழ்
பாசநாசனெனு ஞானமாமதலை பாடவெண்புமக ளாகுநான்
மாசிலாதசிவ ஞானிசீர்பரவ மாதரென்புவடி வாவரே (75)

மதங்கு மேற்படி வேறு

ஆகுமேயிவள் வலிபிறர்க் காவிபோமுடல் போலவே
மோகமாதரின் மாறிய முதல்வ னஞ்சிவ ஞானிசீர்

பாகுபோன் மொழி யான்மிகப் பாடியாடிம தங்கிதான்
சோகமேதுமின் முனிவர்தந் துறவுமென்னைகொள் கிற்பளே (76)

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பகலாவெழுத் தைந்தேவடி வாகுஞ்சிவ ஞானி
பாற்போகுவ னென்றேநினை வுற்றேனது பொழுதே
புகலாசையி ரும்பேயினிப் போவேனெனப் போய்த்தாற்
புணர்மூலம லப்பேயவற் கண்டேகுவ னென்றே
யகலாமைய கன்றேயக லாநின்றது மெல்ல
வாகத்தின்வி னைப்பேயவற் கண்டுஞ்சில நாளு
ணிகலாமையி ருந்தேகுவ னெனநின்றது மாயை
யெனும்பேயத னோடேகுவ னெனநைந்தி ரந்தே (77)

வஞ்சி விருத்தம்

[illegible]
[illegible]
பொருந்து நிற்புகழ் வேணியான்
றிருந்து மெய்ச்சிவ ஞானியே (78)

நேரிசை வெண்பா.

ஞானியஞ் ஞானியெனல் ஞானசம் பந்தனெனுந்
தானிமணப் பந்தற்குத் தப்பியுழன்—மானுடர்கா
ணில்லாமல் வம்மினோ நின்றசிவ ஞானிபுக
மெல்லாம் வழங்குகின்றா னின்று (79)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

இன்றுவர்வாய் மகளிர்மய லுறுமென்று மெனைத்தடுத்தா
ளிசையக் கொண்டாய்
வென்றிமலி துறவியா தலினீயம் மாதொருபால்
விழைந்து வைத்தோன்
முன்றமர்செய் மணம் விலக்கி வலிந்தாட்கொண் டிருமாதர்
மோக வேலை
யன்றமிழ நம்பியைச்செய் தனன்சிவஞா னிப்பெரும்பே
றடைந்து ளோமே (80)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

அடையாத புல்லரினமோ டிணங்க வடியேனை
விட்ட வொருநீ
கிடையாத நின்னை யுறுமன்பர் தங்கள்கிளையோ
டிணங்க வருள்வாய்
திடையாகநாளி னடியான் முனிந்த சிவஞான
தேவ மதியைச்
சடையா லணிந்த வவன்வேறி யார்கொ
றலைவா வெனக்கு மொழியே (81)

கட்டளைக் கலித்துறை.

என்க்குப் பிறப்பில்லை யென்றே கனன்பழு வேந்துவன்யா
னினக்குக் கருணையென் மேற்றுதலினின் னிலைமை கண்டே
யெனக்குப் பிறப்பென் பார்சிவஞானி யிருநிலத்தி
னினக்குப் பிறப்புண்டென் பாலரோ வவர் நிந்தைசெய்தே (82

சம்பிரதம் எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

நிந்தையுறும் படிமுழுது மளப்பம் வாங்கி
நெடுவரையொன் றெடுப்பமெழு கடலை யள்ளிச்
சிந்துவமல் லியினலரி யாக்க வல்லோஞ்
செய்துவமென் றயன் போனாற் றிசையும் பாரேந்
தந்தையினு மினியசிவ ஞான தேவன்
றன்கருணை கொண்டெளிதிற் றருக்கர் கூறு
மைந்தனுவி லோரணுவு ளண்ட முண்ட
வம்புகொளுஞ் சம்புவைநா மடக்கு வோமே (83)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அடங்க வெலும்புந் தோலுமா யருவ ருத்திட் டிழிகின்ற
வுடம்பை நானென் றிருந்தேனை யொழிவில் கருணைச் சிவஞானி
கடந்த பிரம நீயெனவே கழற்கா லென்புன் றலைவைத்தான்
முடங்கு கருள்வா னுய்க்கொருபொன் முடிசூட் டினனெம் பெருமா
னே] (48

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

பெருமானே சிவஞானிப் பெயருடையோய் நினதருளால்
வருமான்மா பாமுத்தி மருவுதலே யியல்பாகும்
பரமான்மா வுரைசெய்யப் படுகாசி முதலனைதாந்
தருமாறே ருபசாரந் தருவதுநிற் கிடைக்கிடினே (85)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கிடைப்பரிய நீதுறந்த கங்கைதிருப் பாற்கடலாய்க்
கிடந்த தாங்குச்
சடைப்பழகு மனந்தனத ஞெடுபோகச் சயனமெனச்
சார்ந்தான் மாயன்
படப்பணியை நீங்குதலால் வளர்ந்துபோ யிற்றுமதி
பாணி மானே
விடப்பவத னுடல்புகுந்த தரியசிவ ஞானியென
விளங்கு வோயே (86)

கட்டளைக்கலித்துறை.

விளங்காத வண்ணம் பிறர்நின் கடக்கி விரித்துநன்மை
யுளங்காதல் செய்துரைப் பார்கூ றுதற்கிங் கொருகடுகி
னிளங்கா ழளவு நலமில ராகிய வென்னையென்றே
துளங்கா தருளச் சிவஞான தேவன் றொடங்கினனே (87)

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தொடங்கியர யிரநாவால் யோக மெல்லாந்
சொல்லினுநீ போகியெனப் படுவாய் மண்ணை
விடும்பரிசு நினக்கில்லை பணம்போ மாயினை
வீந்திடுவை விரைகமழ்மென் மலர்க்கட் பெம்மான்
மூடங்குறினு நினைவிடுமோ வளியுள் வாங்கு
முயற்சியால் யோகியெனப் படா யனந்தா
வுடைந்தசிவ ஞானியெனும் பரம யோகி
யல்லைகாண் சொற்சொலவே வல்லை நீயே (88)

நேரிசை வெண்பா.

நீயிருப்பப் புல்பொருட்கு நீசர்ப் புகழ்வாருந்
தாயிருப்ப வூண்விரும்பித் தாய்ப்பாரு—நாயிருத்தல்
போலிருந்து நீணரகிற் போய்விழுவா ரேமயிலை
மேலிருந்து வாழ்முனிவா மேல். (89)

கட்டளைக் கலித்துறை

மேலுக்கு நீவரம்பாயினை கூறில் வியனுலகிற்
கீழுக்கு நான்வரம் பாயினன் மேலெனக் கிழினுக்கு
மேலுக்கு நாப்பணின் றார்கீ ழெனச்சொல மேவுவர்காண்
கீழுக்கு நாடாரி தாஞ்சீர் மயிலைக் கிரிமுனியே (90)

எண்சீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

முனிப்புலி தொழுசிதம் பரங்கண் ணுற்றவர்
முறைப்புலி முழங்குமவ் வருணை யங்கிரி
நினைப்பவ ரமலவா ரூர்ப்பி றப்பவர்
நிகழ்த்துறு காசியிற் சென்றி றப்பவர்
தனிப்பெறு முத்தியை யடைவர் தாங்களே
தலைப்படு குவருயர் பதமுன் கச்சியை
யுணப்பெயர் பகர்பவர் கேட்கின் றாரொடு
முரைப்பரும் புகழ்சிவ ஞான தேவனே (91)

கைக்கிளை—மருட்பா

தேவென் றறிந்தோருஞ் சிவஞான தேசிகனை
யோவென் றொருமுருகு மருட் கண்களான்—மாவென்
றிமைக்கும் விழியா லிவளை
யிமைக்க வணங்கல் வென்றறிந் தோமே (92)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அறிவதை யறிந்தார் மூவ ராறுமுகக் குரவன் றன்பான்
முறைவரு வருணை மூற்று முக்கணன் குருவென் றன்பு
செறிகிலன் மலய வெற்புச் செஞ்சடை முனிவன் யாக்கை
குறியவன் குறுகி லானெங் கோன்சிவ ஞானிதானே. (93)

கலம்பகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாழ்த்து.

அருள்பொழி விழிகள்வாழி யறம்பகர் பவளம்வாழி
யிருள்புரை தமியேனுள்ளத் தெழுந்தபே ரொளியாய்நின்ற
குருபரன் காஞ்சிவாஞ்ஞைச் கொள்சிவ ஞானதேவன்
றிருவடி வாழியன்னோர் றிருப்புகழ் வாழிவாழி.

ஸ்ரீசிவஞான பாலையதேசிகர் திருவடிவாழ்க

ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் திருவடிவாழ்க.